

Από το Χάρβαρντ τρόφιμος στην ψυχιατρική πτέρυγα του Δαφνίου

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=159099>]

Τι θέλετε από μένα με ρώτησε.

Θέλω να μάθω γιατί βρίσκεστε σε αυτό το χώρο και θεραπεύεστε, τέλος πάντων να σας γνωρίσω.

Ελάτε στο δωμάτιό μου.

Ναι, μέσα σε αυτό το χάλι υπήρχε ένα μικρό δωματιάκι, στενό δωματιάκι με ένα κρεβάτι, παράθυρο βορινό, τοίχοι πανύψηλοι, 4 μέτρα ύψος, ένα γραφείο, εικόνες ρωσικές, καντήλι, κομποσκοίνι, θυμιατήρι, πετραχήλι, φάρμακα πάνω στο γραφείο και βιβλία. Ήταν ένα μικρό καλογερικό κελί μέσα στη ταραχή 70 τροφίμων του ψυχιατρείου. Εκεί άρχισε η αποκάλυψη της χάρης του Θεού. Το όνομα Νικόλαος, ορθόδοξος ιερέας της αρχιεπισκοπής της Αμερικής. Καθηγητής του Χάρβαρντ στην έδρα των Παλαμικών σπουδών και ποιμαντικής ψυχολογίας. Καθηγητής στο Χάρβαρντ στο μεγαλύτερο πανεπιστημιακό ίδρυμα της Αμερικής και τώρα τρόφιμος της ψυχιατρικής πτέρυγας του Δαφνίου στο τμήμα αποτοξινώσεως, η διαφορά είναι ιλιγγιώδης.

Φωτογραφία: Δημήτρης Ηλιόπουλος

Πάτερ; Πώς φτάσατε εδώ;

Ήμασταν μία παρέα φίλοι που τελειώσαμε τη σχολή του Τιμίου Σταυρού στην Βοστώνη. Παντρευτήκαμε, κάναμε παιδιά και γίναμε ιερείς. Ο καλύτερος όλων μας πριν περίπου δέκα χρόνια πέθανε αιφνίδια. Τον κηδεύσαμε και γυρίσαμε στα σπίτια μας. Τότε με κατέλαβε ένα πνεύμα λύπης και από τότε άρχισα να πίνω. Τέλος πάντων σε λίγο καιρό ήμουν εξαρτημένος από το ποτό, εάν δεν έπινα έτρεμα. Δεν μπορούσα να διευθετήσω τα θέματά μου. Στην αρχή το έκρυβα από την γυναίκα μου και τα παιδιά μου, δε μεθούσα αλλά έπινα, ήμουν με ένα ποτήρι στο χέρι. Πειράχτηκε και το ήπαρ μου.

Όλο το θέμα ήταν μία πρόκληση για την ιατρική μου γνώση, τίποτα από τα παραπάνω δεν συμβάδιζε με την νηφαλιότητα του ανδρός με την αρχοντιά του και την έλλειψη νευρικότητας. Είχε έρθει η ώρα να φύγουμε. Του ζήτησα να του φέρω κάτι για παρηγοριά του μέσα σε αυτούς τους τοίχους. Ένα βιβλίο του Ρωμανίδη μου λέει, τον είχαμε δάσκαλο τον Ρωμανίδη. Στη νέα συνάντησή μας την επόμενη εβδομάδα κρατούσα στο χέρι μου το δεμένο βιβλίο του Ρωμανίδη «ΡΩΜΑΙΟΙ Ή ΡΩΜΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Ανέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά να συναντήσω τον Νικόλαό μου τον άρρωστό μου, τον βρήκα στο δωμάτιό του καθισμένο σε μία μικρή πολυθρόνα και στο χέρι του ένα μικρό κομποσκοίνι. Του έδωσα το βιβλίο στα χέρια του. Είχε κόκκινο σκληρό εξώφυλλο, το γύρισε με αγάπη, διάβασε τα

κεφάλαια. Χάρηκε σαν μικρό παιδί.

Είμαι εδώ πάνω από τρεις μήνες, βγαίνω σπάνια δεν έχω πού να πάω, δεν μου έχουν φέρει ένα δώρο. Πόσο χαίρομαι για αυτό που μου έφερες. Αυτός ο άνθρωπος έφερε αέρα ορθοδοξίας, γκρέμισε το σχολαστικισμό της γερμανικής ιδεολογίας, έδειξε τον πλούτο μας!!! Ό,τι μας έλεγε ο γερο-Ιωσήφ αυτός το έβαλε στα πανεπιστήμια.

Ποιός γερο-Ιωσήφ;

Ο ησυχαστής, ο παππούς ο σπηλαιώτης. Τον γνώρισα το 1960 όταν πήγαινα στο Άγιο Όρος, στη Νέα Σκήτη, με δεχόταν στο κελάκι του. Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι ώρες και ώρες, φωτόμορφος, γλυκός, αυστηρός. Προσοχή έλεγε στο νου, πρώτα προσβολή μετά συζήτηση με τον λογισμό μετά συγκατάθεση!!! Συγκατάθεση, θάνατος, αρχή αμαρτίας, η αμαρτία δόντι ιοβόλο του θανάτου. Προσοχή όχι συζήτηση με τον λογισμό, νύψη. Αυτά που ο γέροντας τα παρέδωσε εμπειρικά, ο Ρωμανίδης τα κατέγραψε τα στήριξε αγιοπατερικά και τα εξαπέστειλε στα πέρατα της γης, ώστε να έχουμε και εμείς χαρά εκεί στην Αμερική. Όταν έγινα ιερέας με τον πρώτο μου μισθό έστειλα ένα δώρο στον γέροντα Ιωσήφ, του έστειλα ράσα καλογερικά όχι κάτι το ακριβό, τα είχα τυλίξει και σε ένα γκρι χαρτί, έγραψα την διεύθυνση και τα έστειλα. Μετά από πέντε χρόνια τον επισκέφθηκα στο κελί του, όπως καθόταν είδα πίσω του στο περβάζι το δώρο μου ανέγγιχτο, αμέσως σκούρυνε το πρόσωπό μου. Του λέω: «Γέροντα σου έστειλα ένα δώρο με τα πρώτα μου χρήματα και εσύ ούτε που το άγγιξες!!!» Μου λέγει: «π. Νικόλαε, παιδί μου δεν μου λείπει τίποτα, έχω τον Χριστό. Δεν μου λείπει τίποτα, το δώρο σου το είδα έσκισα μία άκρη και το είδα. Το άφησα εδώ χρόνια να μου λέγει ο λογισμός άνοιξέ το και να τον ξεχνώ αλλά να σε θυμάμαι. Θα μπορούσα να το έχω δωρίσει σε τόσους που έρχονται εδώ αλλά το άφησα για τον παπά Νικόλα, έλα να βάλουμε τον πλάγιο του δεύτερου ήχου να παρηγορηθείς». Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι για τον κόσμο για τις αμαρτίες μου και πάλι έμπονα για τον κόσμο. Όλες τις ακολουθίες τις έκανε με το κομποσκοίνι εκτός της Θείας Λειτουργίας.

(συνεχίζεται)